



ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΑ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΑΝΟΣ ΣΟΜΠΟΛΟΣ

ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ ΓΕΝΟΥΣ ΘΗΛΥΚΟΥ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Το βιβλίο του πρύτανι του αστυνομικού ρεπορτάζ με αντικείμενο τη γυναικεία εγκληματικότητα!
Το βιβλίο κυκλοφορεί από τις Εκδόσεις Πατάκι

ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ
ΓΕΝΟΥΣ
ΘΗΛΥΚΟΥ
ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ ΔΗΜΗΤΡΕΑ:

Δηλητηρίασε με παραθείο μάνα, αδελφό, θεία κι ένα 5χρονο αγοράκι κι αποπειράθηκε να θανατώσει κι ένα τετράχρονο κοριτσάκι

CONVICTED
Καταδικάστηκε τετράκις
σε θάνατο κι εκτελέστηκε

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟ

Απολογία Δημητρία

Ενώ κατά την προανάκριση στη Χωροφυλακή Καρδαμύλης, παρουσία εισαγγελέα, κατέθεσε όλα τα περιστατικά με λεπτομέρειες, κατά την εκδίκαση της υπόθεσης στο Κακουργιοδικείο Ναυπλίου η Δημητρία ισχυρίστηκε ότι δε θυμόταν τίποτα, προσπαθώντας με κάθε τρόπο να ελαφρύνει τη θέση της. Ίδου η απολογία της, όπως περιλαμβάνεται στα πρακτικά της πολύκροτης δίκης: «Δε θυμάμαι τίποτε από αυτά που έγιναν, γιατί είχα μία πλάκωση στην καρδιά. Η μητέρα μου είχε έχθρα με τον αδελφό μου Κωνσταντίνο Λουκαρέα και μάλωναν τακτικά. Δεν ξέρω γιατί. Εμένα με κτύπαγαν και με κακομεταχειρίζονταν πολλές φορές. Αν μου έδιναν έτρωγα, αν δε μου έδιναν δεν έτρωγα, τους αγαπούσα όμως. Με ζήτησε ο Διοικητής Χωροφυλακής Δερμιάνης ενώπιον του Εισαγγελέως Καλαμών στο χωριό και κατόπιν με εξέτασε ο ανακριτής στην Καλαμάτα. Δε θυμάμαι αν είπα τα όσα αναφέρονται στην απολογία μου. Όταν ήλθε ο αδελφός μου στο χωριό, η ζωή μου έγινε μαρτυρική. Με χτυπούσε, επιχειρήσε να με κάψει και να με ρίξει στο πηγάδι και ήθελε να με βγάλει από το σπίτι». Ρωτήθηκε από τον πρόεδρο του δικαστηρίου για τα εγκλήματά της και απάντησε: «Έριξα λίγο δηλητήριο στα μακαρόνια που έφαγε η μητέρα μου για να πάθει κρίση και όχι να πεθάνει. Επίσης και στον αδελφό μου έριξα μετά για να παύσει να με κακομεταχειρίζεται. Μετά τον θάνατο της μητέρας μου ο αδελφός μου μου είπε να φύγω από το σπίτι και αποφάσισα να τον δηλητηριάσω και τον δηλητηρίασα. Δε θυμάμαι αν του έριξα δηλητήριο στα τηγανητά αυγά. Φαίνεται όμως ότι του έριξα και έφαγε και πέθανε κι αυτός. Έφτιαξα καφέδες για όλους, δηλαδή τον αδελφό μου, την Τσιλιγωνέα και την Πίτσουλα. Είχα βάλει δηλητήριο μόνο στον καφέ για τον αδελφό μου, αλλά αυτός έδωσε τον καφέ τον δικό του στην Τσιλιγωνέα και έτσι γλίτωσε αυτός και δηλητηριάστηκε αυτή. Με την Τσιλιγωνέα δεν είχα

τίποτε. Ενδιαφερόταν για μένα αυτή. Για τα παιδιά δε θυμάμαι καθόλου τίποτε, ούτε αν έδωσα στον μικρό Πίτσουλα λουκούμι ή παξιμάδι. Θυμάμαι μόνο ότι πήγα με το γαϊδουράκι μου στο χωριό για να παρευρεθώ στην κηδεία του». Και συνεχίζει: «Δεν ξέρω τι λέω στην απολογία μου. Ο Θωμέας μου παρήγγειλε με την κόρη μου να μη γράφω γράμματα στην Αμερική για τους συγγενείς του όπως μου έλεγε η μητέρα του, που ερχόταν στο σπίτι μου και με παρακαλούσε να τους γράψω. Δεν ξέρω πώς δηλητηριάστηκε το ρόδι που έφαγε η Θωμέα. Ασφαλώς μετανιώ για τα εγκλήματά μου. Διάβαζα μερικά περιοδικά, "Θησαυρό", "Ρομάντσο", "Μάσκα" κλπ., για να μου περνάει η ώρα. Θυμάμαι περίπου το έγκλημά μου μόνο για τη μάνα μου και τον αδελφό μου. Για τα παιδιά δε θυμάμαι τίποτα. Έγραψα γράμμα εναντίον του αδελφού μου στην Αστυνομία για να τον εκδικηθώ γιατί με κακομεταχειρίζονταν».

Τετράκις εις θάνατον

Το Κακουργιοδικείο Ναυπλίου εξέδωσε την απόφασή του στις 8 Μαΐου 1963, κρίνοντας ένοχη την Αικατερίνη Δημητρία για τέσσερις ανθρωποκτονίες εκ προθέσεως και μια απόπειρα ανθρωποκτονίας, πράξεις που τελέστηκαν κατά τρόπον ιδιαιτέρως απεχθή κι από άτομο επικίνδυνο για τη δημόσια ασφάλεια. Οι ένοχοι είχαν αποφανθεί ότι η Δημητρία δεν είχε μεταμεληθεί για τις πράξεις της και ότι κατά την τέλεση των εγκλημάτων της δε βρισκόταν υπό το κράτος πλήρους ή μερικής σύγχυσης, κι έτσι της επιβλήθηκε η ποινή του θανάτου για κάθε ανθρωποκτονία (τετράκις εις θάνατον), καθώς και πρόσκαιρη κάθειρξη 15 ετών για την απόπειρα ανθρωποκτονίας. Την ίδια πρόταση είχε κάνει και ο εισαγγελέας της έδρας κατά την αγόρευση του. Η Δημητρία άκουσε με ψυχρότητα, σχεδόν απαθής, την απαγγελία της εσχάτης των ποινών. Όπως γράφουν οι συνάδελφοι στα ρεπορτάζ της εποχής, πριν από τη δίκη είχε μεταφερθεί στο Δημόσιο Ψυχιατρείο στο Δαφνί, όπου εξετά-

στηκε από ψυχιάτρους κι άλλους ειδικούς, που συνέταξαν στη συνέχεια την εξής γνωμάτευση: «Η νοημοσύνη της Αικατερίνης Δημητρία ελεγχθείσα κλινικώς και εργαστηριακώς διά ψυχολογικών διαδικασιών, ευρέθη ότι κείται στο μετώπιον του κατωτάτου ορίου του μέσου όρου της ανθρωπίνης διασέως και της διανοητικής καθυστέρησης». Η ως άνω δεν εμφανίζει ενεργά στοιχεία ψυχώ εως. Αι σωματικά παθήσεις της και εν γένει αι άθλια συνθήκαι υφ' ας έζη κατά τα τελευταία έτη, ασφαλώς επέδρασαν εν συνδυασμώ και προς την συναισθηματική της ανωριμότητα εις την διαμόρφωσιν του ανωμάλου χαρακτήρος και πιθανώς ερμηνεύουν εις τινα βαθμόν, τας αντικειμενικάς αντιδράσεις της. Η έκθεση αυτή αναγνώσθηκε κατά τη διάρκεια της δίκης, όταν ο δικηγόρος της Δημητρία ζήτησε να της αναγνωρισθεί το ελαφρυντικό του μειωμένου καταλογισμού ή «ότι ευρίσκετο εν μετρία σύγχυσει». Μετά την καταδικαστική απόφαση η Δημητρία οδηγήθηκε στις φυλακές μέχρι να ολοκληρωθούν οι προβλεπόμενες διαδικασίες για την εκτέλεσή της. Για την ιστορία αναφέρω τη σύνθεση του δικαστηρίου: πρόεδρος ο Χαράλαμπος Καπετανάκης, σύνεδροι οι Ιωάννης Κεφάλας και Κωνσταντίνος Παπακώστας και εισαγγελέας ο Βλάσης Φατούρος.

Η εκτέλεση στον Υμηττό

Κατά την ορισθείσα ημερομηνία εκτέλεσής της, ο ιερέας των φυλακών ενημέρωσε τη Δημητρία ότι περνούσε τις τελευταίες ώρες της ζωής της και τη ρώτησε αν ήθελε να εξομολογηθεί. Πραγματικά, εξομολογήθηκε και κοινώνησε των ακράντων μυστηρίων, ενώ, κατά δήλωση του ιερέα, του είπε ότι είχε μετανοήσει για τα εγκλήματα που είχε διαπράξει. Το πρωί της προηγούμενης ημέρας είχε μεταχθεί από τις γυναικείες φυλακές στο Τμήμα Μεταγωγών Αθηνών, όπου παρέμεινε στο κελί των κρατουμένων.

Η εκτέλεσή της έγινε το Σάββατο, 10 Απριλίου 1965. Την ξύπνησαν νωρίς τα ξημερώματα, την